

PARTIT CARLISTA

ORGAN DEL CARLISME CATALA

ANY II

nº22

-CATALUNYA-

feb. març 1974

LA MORT D'EN CARRERO

Es indiscutible que la mort violenta del President del Govern d'en Franco va ser un fet sorprenent, no solament pel Règim, sino fins i tot per la mateixa oposició. Cal dir que per uns moments, els responsables directes del Sistema no encertaren pas el que els hi calia fer. Pocs van ser els que conservaren la serenitat. Es que, malgrat tot els "trenta anys de pau" es van esbravar de cop. I això es vulgui o no, septa.

L'atemptat a vingut a demostrar que la política de guerra (i no de pau) del Sistema no l'hi ha servit per a res. Diguin el que millor els hi sembli, però les respostes als problemes ja tradicionals en el país, no s'han donat i per tant la veu revolucionària, pacífica o violenta, es present en la vida del poble.

Davant la voluntat majoritària de canvi social i polític no tenen cabuda paraules com les d'en Arias Navarro en el seu discurs famós. Tothom intueix que

les seves paraules volen ser unguent adormidor i no medicina seriosa. Volen previndre les accions violentes contra les seves persones i institucions però no entra en els seus càlculs un canvi seriós. I desenganyem-nos, mentre no es produeixi una veritable revolució, en tots els ordres, no ja mots ni mitges tintes que valguin.

No cal dir que l'oposició política al Sistema d'en Franco, majoritàriament, s'ha mogut dins d'uns camins pacífics d'actuació, però es indiscutible que darrerament la proliferació de la violència directa es un fet real. I no solament la fama se l'emporta la ETA, sino que a Catalunya podem apreciar actuacions de grups coratjosos i decidits a tot.

No es gaire difícil preveure en un futur, que la lluita política, gracies a la col·laboració franquista, pot prendre caires aferrissats. L'ambient d'apertura es enganyador, i per ara no anirà més enllà -si es que es produeix

L'EXECUCIO D'EN PUIG ANTICH (LA VENJANÇA D'EN FRANCO)

Malgrat els nombrosos clams de clemència, tant nacionals com estrangers, el cas del militant del "Movimiento Iberico de Liberación" ha servit al Sistema com a venjança per la mort d'en Carrero i com a demostració de força (?) del nou Govern. Es evident que els mòbils de l'execució han sigut aquests i no pas l'afany de justícia, molt que digui en Pio.

DE LA DEMOCRACIA

La llibertat política ha trobat l'expressió del concepte i l'aplicació pràctica, en el seu democràcia. Generalitzant, la democràcia es defineix com el govern del poble i adreçat al mateix poble. Es a dir, no es te d'interpretar com que tot el poble governa sino que l'origen del poder es en el poble i que aquest participa en el poder.

Durant molt de temps es va creure que el poder s'esqueia per voluntat divina en el monarca, i semblava llegítim acceptar les seves decisions com a bones. Enfront d'aquest concepte si posar un humanisme cristià (Sant Tomàs) que diu que el poder radica en el poble i pren cos en la democràcia. Aquest es el gran criteri de la legitimitat política moderna.

Teòricament la conducta política d'un país deuria ser conseqüència de la voluntat del poble, i la mecànica es realitza mitjançant el pluralisme polític.

Evolució de la democràcia.- Al principi fou un concepte purament formal. Es proclamaven els seus principis i es celebrà la seva constitució.

Però pràcticament aquesta democràcia formal no va modificar la realitat social del poble. Els seus principis fonamentals com la justícia, la llibertat i la igualtat fracassaren al no manifestar-se en coses concretes.

El Carlisme sempre ha fet notar, amb raó, que la llibertat formal en una situació dominada per les forces capitalistes, garanteix el poder al opressor, en contra de l'oprimit.

Democràcia fictícia.- Als països on el capitalisme té més força, aquest es defen amb una democràcia fictícia. La incorporació de les masses es dirigida, controlada, imposada. Es priva de la possibilitat d'informació, es domestica als mitjans de comunicació abans d'invitar a la participació, que a fi de comptes resulta controlada i dirigida.

Democràcia social.- La democràcia social es un fet quan les aspiracions democràtiques es concreten en els drets socials i en el canvi d'estructures. La democràcia social es el fet de tornar la llibertat, no solament als individus, sino a les col·lectivitats mitjançant els PARTITS POPULARS, els SINDICATS i les REGIONS.

Es a dir, la democràcia social es la democràcia de les llibertats de les comunitats i a través d'elles de l'home.

NA IRENE ESPERA EL QUART FILL

Ens es grat comunicar que per a finals del mes de juny la princesa Irene, esposa d'En Carles Hug, espera el seu quart fill.

Des d'aquesta fulla volem manifestar i fer pública l'alegria de tots els carlines de Catalunya.

LA MORT D'EN CARRERO

d'una creació artificial de partits dins dels lleials del Moviment. Per tant, els espanyols que no combreguin amb els Principis Fonamentals - els carlins entre ells - es trobaran tan marginats com abans.

Els mals del país, i la violència el primer, només tenen solució eliminant radicalment les causes que els produeixen: totalitarisme, centralisme, opressió capitalista, manca de llibertat, etc...

Un espectacle que ara, amb tota certesa presenciarem, serà l'atansament de determinats sectors d'oposició (?) al Sistema d'en Franco. Esperen que, claudicant d'alguna que altra cosa, puguin pujar al carro de l'opulència. Les classes mit-

jes, obriran el bec esperant el grà de mill d'agraïment al seu "sacrifici". Aquesta classe, una vegada més intentarà protagonitzar el consolidament d'una nova situació favorable.

Ja des d'ara el Carlisme es pronuncia clarament en contra de tota falsa solució. No acceptem jocs a mitjes, però considerem signe positiu el que el Règim plantegi la necessitat de fer innovacions, manifestació indiscutible de reconèixer la realitat. Tampoc ens oposarem a que, en un futur, el franquisme pugui evolucionar envers formes democràtiques formals, però tant des de dins com des de fora no les acceptarem mai com a bones i la nostra lluita serà sempre la mateixa.

EL CAS AÑOVEROS

Per primera vegada en 35 anys s'ha produït d'una manera clara i pública un principi d'enfrentament entre l'Estat i el poder Ecclesiàstic. La famosa homilia, llegida a Biscaia, de la que es feu resposta - ble el Bisbe Añooveros, ha sigut el ganxo del problema. Resumint, es pot dir que el text tractava de l'aplicació dels Drets humans a una col·lectivitat; en aquest cas la del poble basc.

Malgrat el caire evangèlic de l'homilia, la sensibilitat dels homes del Règim es tal, que la interpretaren com un atac polític desencadenant un enfrontament. No saltres considerem que, indubtablement, al marge de la intenció, l'atac a les injustícies del Sistema era un fet real, i encara els hi feia més mal al ser l'autor un bisbe. I per omplir el got, el tema de fondo era una qüestió regionalista.

També per primera vegada, el franquisme no ha pogut imposar el seu criteri, i tant la Jerarquia nacional com el Vaticà, recolçats per un veritable moviment de solidaritat nacional i fins i tot mundial, s'han mantingut fermes en els seus llocs.

DIA DE LA LLUITA

CAMPANYA-74

LA COMISSIO ECONOMICA DE LA JUNTA REGIONAL ENS INFORMA QUE L'U DE MARÇ VA COMENÇA LA CAMPANYA ECONOMICA DENOMINADA "DIA DE LA LLUITA", QUE FI NIRA, ENGUANY, EL 15 DE JUNY.

RECORDEM QUE AQUESTA CAMPANYA ES LA BASE PER ESTABLIR EL CENS ANUAL, ES DIR LA PERMANENCIA O NO AL PARTIT CARLISTA.

LA RESPONSABILITAT DEL DEGUT DESENVOLUPAMENT I EXIT DE LA CAMPANYA-74 RECAU SOBRE ELS CAPS DEL PARTIT A TOTS ELS NIVELLS I INDRETS.

Telegrama de D. Xavier

Amb motiu de la condemna a mort de Salvador Puig Antich, D. Xavier de Borbó Parma ha adreçat des de el seu exili a Paris, el següent telegrama al general Franco:

"Per respecte i pel be de nostra patria Espanya, de manem sigui conmutada pena de mort que recau sobre Salvador Puig.

Francesco Xavier de Borbó Parma"

LA VENJANÇA D'EN FRANCO

Aquesta innecessària taca de sang, com la tancada del Bisbe Añoveros, de Bilbao, demostra una vegada més la por fora de mida, que domina als homes responsables del Règim. No podem per menys que fer-los responsables de la possible expansió de la violència, com s'ha començat a produir dins i fora d'Espanya.

Cal afegir que, una vegada més els militars espanyols han demostrat un servilisme vergonyos com a instrument d'opressió ja tradicional per desgracia en ells.

Hem pogut apreciar com aquesta execució d'un català ha produït dins del país una solidaritat entre tota la població i fins i tot gent amb carrega.